

har gjort det muligt at forlænge en reaktors levetid, skulle atomkraften have fået i hvert fald en lidt bedre chance for at overleve.

Vi, der har sagt utvetydigt nej til denne form for energi, har lidt et midlertidigt nederlag med denne reform. Det er den danske model med mindstepriser, der nu lægges i graven. På EU-plan har Danmark valgt side til fordel for de kræfter, der vil fremme den neoliberale model, elreformen indebærer støtte til de elmonopoler – det er jo så Preussen-Elektra – som har presset Kommissionen til elliberalisering. Disse firmaer med den store overkapacitet arbejder først og fremmest politisk, og dermed har regeringspartierne og SF og selvfølgelig de borgerlige partier vendt ryggen til alle de vindkraftorganisationer i Tyskland, der har sagt nej tak til liberaliseringen i Tyskland. Altså netop de vindkraftorganisationer, der ville fastholde mindsteprismodellen, som netop har givet Spanien, Tyskland og Danmark en førerstilling på vindkraftområdet.

Men så ved jeg godt, at så har SF og regeringspartierne jo to grønne fjer. Man siger, at der skal indføres CO₂-kvoter og grønne beviser som erstatning for såkaldte tilskud til de vedvarende energikilder. Men bag de smukke ord gemmer sig så blot en ny liberalistisk politik, fordi markedet føres ind i CO₂-politikken, og markedet føres ind i den grønne politik. Hertil kommer, at man har åbnet for en række undtagelser fra CO₂-målsætningen.

Jeg vil gerne spørge ministeren: Når det drejer sig om CO₂-kvoterne, hvordan skal man så forstå § 4 i lovforslag nr. L 235? Jeg læser det sådan, at de små elproducenter skal undtages fra CO₂-kvoterne. Er det korrekt opfattet? Og i givet fald: Hvor meget fylder de dér små elproducenter? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Jamen hvad skal man stille op med § 7? Skal den forstås sådan, at der åbnes en ladeport så bred, at man gennem den også kan undsige CO₂-målsætningen?

Så der ligger to sæt af problemer: undtagelsesbestemmelserne og den nyliberalistiske politik.

Hvis vi nu ser på CO₂-kvoterne, hvor CO₂-kvoterne indtil i dag var absolutte, og man har ført en målrettet energipolitik, som har sikret en faldende CO₂-udledning fra elproduktionen, så ændres denne politik til, at CO₂-målene blot er retningsangivende. De kan jo overskrides med en uskyldig afgift. Hvem der skal betale denne afgift, melder loven intet om. Er det fru Hansen,

der skal bøde for fremme af en dansk forureningspolitik? Eller flyttes afgiften ensidigt over på den sideløbende varmeproduktion, så det er varmeproduktionerne, der nu får smæk?

Loven er fyldt med huller. Uforbrugte kvoter kan overflyttes til det efterfølgende år. Der kan købes kvoter i udlandet, så forhøjes elværkets CO₂-kvoter, og loven tillader sågar, at såfremt der bliver en uventet stigning i efterspørgslen, som det hedder, ja, så må ministeren forhøje den samlede kvote.

Det andet problem omkring de grønne fjer er så de grønne beviser. Den succesrige danske mindsteprismodel, hvor staten har støttet elproduktionen med 27 øre for hver kilowatt, kastes på møddingen. I stedet opbygges et system med såkaldte VE-beviser. Distributionsselskaberne, der sælger strøm til kunderne, forpligtes til at købe disse VE-beviser, som udstedes til producenterne.

Men VE-beviserne skal være omsættelige, og så siger man så, at der på længere sigt skal laves et finansielt marked. Et finansielt marked for VE-beviser på EU-plan. Det vil sige – ja, jeg kan se, den socialdemokratiske ordfører nikker – at så skal udbygningen med VE-beviser altså være afhængig af en markedspris, og så skal den være afhængig af den pris, som nu tilfældigvis er på VE-beviserne.

Efter Enhedslistens vurdering vil dette nyliberalistiske makværk aldrig kunne indfri de grønne mål. Vindmølleudviklingen i Danmark vil blive bremset, måske helt stoppe, systemet vil brase sammen.

Det politiske perspektiv, vi står over for, er, at vi i den kommende tid enten kan opleve, at de såkaldt grønne partier, hr. Martin Glerup, fru Anni Svanholt, vil ydmyge sig mere og mere over for Danmarks skyggeminister, hr. Peter Hansen-Nord. Det er den ene udviklingslinje.

Den anden udviklingslinje er, at forliget vil blive sprængt i stumper og stykker. Det sidste er sandsynligt, og det er i hvert fald ønskeligt, hvis man vil grønne mål. For forudsætningen for at nå målene er jo også, at man vil midlerne.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Ja, det er jo altid rart at høre en agitator i funktion, tak for det.

Men jeg vil godt spørge, om hr. Søren Kolstrup mener, at al kraft er prioriteret el. Om hr. Kolstrup virkelig ikke er klar over, at vi